

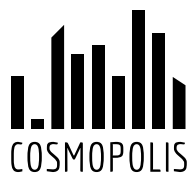
HRAD *u Škótsku*

JULIE CAPLINOVÁ

*Vydajte sa za príbehom o hrejivej láske
do krajiny tisícich hradov*

COSMOPOLIS

HRAD
v Škótsku

JULIE CAPLINOVÁ

JULIE CAPLINOVÁ

HRAD *u Škótsku*

Vydala GRADA Slovakia s.r.o., pod značkou Cosmopolis
Moskovská 29, 811 08 Bratislava 1
www.grada.sk
Tel.: +421 2 556 451 89
ako svoju 212. publikáciu.

The Christmas Castle in Scotland, vydanú vydavateľstvom HarperCollins Publishers Ltd.
v roku 2022, preložila do slovenčiny Jarmila Debrecká.
Jazyková redakcia Anetta Letková
Ilustrácie na obálke Kateřina Brabcová
Grafická úprava a sadzba Zuzana Ondrovičová
Zodpovedná redaktorka Alexandra Janogová

Vydanie 1., 2023
Počet strán 320
Tlač CPI Moravia Books s.r.o.

Originally published in the English language by HarperCollins Publishers Ltd. under the title
The Christmas Castle in Scotland.

Julie Caplin asserts the moral right to be acknowledged as the author of this work.

Copyright © Julie Caplin 2022

Slovak edition © GRADA Slovakia s.r.o., 2023
Translation © Jarmila Debrecká, 2023
Cover Illustration © Kateřina Brabcová

Upozornenie pre čitateľov a používateľov tejto knihy

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto tlačenej či elektronickej knihy nesmie byť reprodukováná a šírená v papierovej, elektronickej či inej podobe bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa. Neoprávnené použitie tejto knihy bude trestne stíhané.

ISBN 978-80-8090-439-5 (ePub)
ISBN 978-80-8090-438-8 (pdf)
ISBN 978-80-8090-437-1 (print)

Donne – z toľkých dôvodov, že ich nespočítam

1. kapitola

Polovica októbra

Izzy práve vykladala z auta svoj ťažký kufor, keď začula trepotanie vlajky vo vetre – ktovie prečo pirátskej –, sprevádzané rinčaním kovových spôn na stožiari a nariekaním myšiaka hôrneho, ktorý plachtil vo vzdušných prúdoch niekde vysoko nad jej hlavou.

Zadávala sa na vlajku spustenú na pol žrde a zakrútila hlavou. *Každý hrad potrebuje pirátsku vlajku.* Ako inak, jej mama hrala podľa vlastných pravidiel.

Izzy vytiahla kufor po kamenných schodoch, ktoré boli uprostred dohľadka zošliapané, otvorila ťažké drevené dvere s mohutným železným kovaním a obité nitmi a vstúpila na nerovnú dlažbu, o ktorej bola presvedčená, že v ozvenách krokov rozpráva stovky dávnych príbehov. Tvár jej rozžiaril obrovský úsmev. Práve sa z nej, Izzy McBrideovej, stala oficiálna majiteľka hradu. Z nej! Patril jej hrad Kinlochleven. Čo to, preboha, prastrýkovi Billovi vôbec napadlo? Rozhodne to bol šok. Vždy všetci predpokladali, že hrad dostane jeho bratranec z východného pobrežia. Lenže keď sa s ním stretla na Billovom pohrebe, necítila z neho žiadnu závisť.

Práve teraz potrebovala čaj. Posledných štyridsaťdva hodín strávila na cestách – vracala sa z Írska, kde strávila posledných šesť týždňov v slávnej kuchárskej škole v Killorgally. Potrebovala veľký

hrnček čaju a jednu z tých smiešne predražených sušienok, ktoré si vybrala na letisku v Edinburghu. Ako poznala Xanthe, komora bude prázdna. Jej matka nebola kuchárka a o jedlo sa nezaujímal. Prežívala na cigaretách, džine a šaláte.

Keď Izzy vstúpila do hradu, na jej veľké prekvapenie sa z veľkej kuchyne na konci dlhej chodby s dreveným obkladom šírila vôňa jedla. Možno svoju matku predsa len podcenila.

„Ahoj, Xan...“ Pri pohľade na široký chrbát skláňajúci sa nad veľkým čiernym sporákom Rayburn zamrzla. Muž sa otočil a Izzy si uvedomila, že stojí zoči-voči tak trochu strapatému chlapíkovi, ktorý mal viac ako meter osemdesiat, na sebe vyblednuté džínsy a hrubý pletený sveter, pričom okolo krku mal niekoľkokrát omotaný vlnený šál. Páni! Mal tie najmodrejšie oči, aké kedy videla! Teda ak nepočítala televíznu obrazovku.

„Dobrý deň,“ pozdravil a jednou rukou si z čela odhrnul divokú šticu, zatiaľ čo v druhej držal drevenú varechu a niečo miešal na panvici.

„Podarilo sa vám ho spustiť,“ ukázala Izzy hlavou na to monštrum zvané sporák, ktoré sa jej nikdy predtým nepodarilo zapáliť.

„Áno,“ usmial sa. „Aj keď som si musel pozrieť návod na YouTube a trochu mi pomohol aj podpaľovač.“

Izzy prikývla a priala si, aby to urobila už skôr, ale nejako jej to pripadalo ako podvod. Majiteľka škótskeho hradu by predsa mala vedieť zapáliť drevo vo vlastnom sporáku.

„Prepáčte, ale kto ste?“ spýtala sa možno až príliš priamo, ale nestáva sa každý deň, že človek príde domov a v kuchyni nájde cudzieho chlapa, ktorý aj napriek nedbalému strnisku vyzerá ako filmová hviezda. Za jej nevychovanosť zjavne mohli tie fascinujúce modré oči.

Zdvihol jedno obočie. Samozrejme, že to dokázal. Už pri prvom pohľade na neho jej bolo jasné, že je to typ muža, ktorý niečo také vie.

„Som Ross Strathallan. A vy?“

Chvíľu sa na neho pozerala tak trochu vyvedená z miery a snažila sa prísť na to, ako znovu prevziať kontrolu nad situáciou, zatiaľ čo sa jej mozog – ešte stále rozladený únavou z cesty a tými modrými očami – rozpúšťal na kašu. „Som McBrideová... chcem povedať Izzy McBrideová.“

Uprene sa na ňu zadíval a jeho obočie vyjadrovalo niečo na spôsob *netuším, o čo tu ide, ale hrám túto hru s vami*. „Teší ma, McBrideová.“ Otočil sa späť k panvici na sporáku.

„Ehm, prepáčte,“ vykoktala Izzy, ktorá nechápala jeho absolútne nezaujím o to, kto je. Možno bola šesť týždňov preč, ale toto bol jej domov a ona nemala poňatia, čo Ross Strathallan, nech už to bol ktokoľvek, robí v jej kuchyni.

„Prosím,“ odvetil, akoby jej ponúkal pomoc. V tejto nezvyčajnej situácii pôsobil uvoľnene a zjavne bol spokojný sám so sebou. Očividne patril medzi nesmierne sebavedomých, pokojných, ale nie arogantných a egoistických mužov, ktorí sa cítia dobre vo svojej koži. Zároveň však z neho bolo cítiť istý odstup, akoby sa držal bokom od celého sveta.

Nechcela, aby to zase vyznelo hrubo, ale... čo tu vlastne hľadá? V jej kuchyni. Mala toľko plánov, ktoré sa sústredili na túto miestnosť, srdce hradu. Celý čas, čo bola na kuchárskom kurze v Írsku, sa nemohla dočkať, kedy sa vráti domov, prevezme kontrolu nad svojím panstvom a začne sa pripravovať na príchod platiacich hostí. Mať tu, vo svojom dome, cudzieho človeka sa jej dvakrát nepáčilo.

„Čo tu vlastne robíte?“ Tie slová zneli z jej úst neobvykle bojovne. Zvyčajne bola oveľa trpezlivejšia – s mamou, akou bola tá jej, jej ani nič iné nezostávalo.

Opäť zdvihol príťažlivé obočie a uprene sa na ňu zahľadel. „Práve sa chystám večerať.“ Chytil do ruky lyžicu a ukázal na pečenú fazuľu.

Rozhodla sa, že si neodfrkne, aj keď v Írsku, kde strávila posledných niekoľko týždňov, sa pečená fazuľa nepočítala ako večera. Jej kuchárska mentorka Adrienne Byrneová by bola zdesená.

„A prečo?“ chcela vedieť.

„Pretože som hladný,“ objasnil jej pomaly a starostlivo, akoby hovoril s úplným idiotom.

Strelila po ňom pohľadom. *Snaží sa byť vtípný?* Zámerne podráždene si povzdychla a na revanš mu venovala presladený úsmev. „Tomu rozumiem, ale prečo varíte v tejto kuchyni? V tomto dome? Čo tu robíte?“

„Bývam tu,“ odvetil, akoby to bolo niečo úplne samozrejmé.

„Nie, nebývate,“ namietla.

„Ale áno.“

„To predsa nemôžete.“

„Môžem.“

„Odkedy? Nie,“ zdvihla ruku. „Na to neodpovedajte. Nemôžete tu zostať.“ Aj keď za iných okolností by ho rozhodne nevyhodila. Mal v sebe niečo dôveryhodné, spoľahlivé a neochvejné, a to bez ohľadu na to, že vyzeral ako hráč ragby. Niežeby sa jej takí muži páčili. Teda nie v reálnom živote. Aj keď o Jamiem Fraserovi z *Cudzinky* mala poriadne divoké fantázie.

„Dovolím si nesúhlasiť. Prečo sa neporozprávate s mojou domácou Xanthe? S majiteľkou.“

„S domácou?“ Izzin hlas sa vytratil. „Vy ste sa sem nastáhovali? Kedy? Ako?“

„Tak ako sa sťahuje väčšina ľudí. Doniesol som si nejaké škatule a kufre. A tiež izbovú kvetinu, ak si dobre spomínam.“

Kútikmi pier mu trhlo od nemiestneho pobavenia, ktoré v nej vyvolávalo chuť udrieť ho, hoci mala podozrenie, že by sa jej od žulovo tvrdej hrude odrazila ruka ako postavička z kresleného filmu. Niežeby niekedy v živote niekoho udrela, ani nemala tú potrebu, okrem toho jedného prípadu, keď jej Philip oznámil, že je zasnúbený. No na to už viac nechcela myslieť.

„To mi mohlo napadnúť,“ zamumlala si popod nos. „A ako dlho máte v pláne zdržať sa?“

„Tri mesiace, možno aj dlhšie. Aj keď to vychádzalo z predpokladu, že si platím za pokoj a ticho.“ Pri tom ostrom výpade prižmúril oči a potom sa vrátil k panvici, zdvihol jeden z dvoch krajcov hrianky, ktoré hnedli na hornej doske sporáka Rayburn, preložil ho na tanier a vyklopil naň niečo, čo vyzeralo ako takmer plná plechovka fazule. Zobral si svoju večeru, prisunul si stoličku a posadil sa k jedlu, pričom si o hrnček s čajom oprel čítačku.

Uprene sa na neho zadívala. „Tri mesiace? To nemôžete. Nemceme byť nezdvorilá, ale naozaj tu nemôžete zostať. Nie sme ani zďaleka pripravení na hostí. Budete musieť odísť.“

„Tak znova... Odporúčam vám, aby ste si to vybavili s Xanthe,“ zopakoval s tým najotravnejším pokojom. Natiahol sa dopredu, aby si zapol čítačku, a pustil sa do čítania. Ignoroval ju.

„To aj urobím,“ uistila ho a znela ako nahnevané batôľa.

Matku asi zabije! *Čo si to, preboha, zmyslela?* Neboli pripravení na platiacich hostí, a už vôbec nie na takých, ktorí si varia sami. Toto nebola žiadna mládežnícka ubytovňa, nocľaháreň alebo

podnájom. Bolo tu treba urobiť veľmi veľa práce, ale v duchu si naplánovala, že – hneď ako príde na to, ako pracovať so sporákom – kuchyňa bude len jej kráľovstvom, oddeleným od zvyšku domu. Miesto oddychu, hlavne od jej matky. Lenže teraz sa zdalo, že tento muž sa tu zabýval a Izzy z toho vôbec nemala radosť.

Bola však hladná a napriek všetkému tá fazuľa voňala dobre. Zavetrila, prešla okolo neho, zobrala si tanier a položila naň zostávajúci krajec hrianky a zvyšok fazule z panvice. Ignorovala, že na ňu zazerá, posadila sa oproti nemu a pustila sa do jedla. Toto bola jej kuchyňa, nenechá sa odtiaľto vyhnať.

„Ponúknite sa,“ povedal jej s rozzúreným pohľadom na tanier.
„Ďakujem.“

„Nechceli by ste ešte jednu plechovku? Nakúpil som ich kopu a môžem si ich strhnúť z účtu, ak chcete.“

Izzy s rinčaním pustila vidličku na tanier. Bože. Taký malér. Predpokladala, že nech už jej mame platil za čokoľvek, zahŕňalo to minimálne jedlo. Bola Xanthe naozaj taká nehanebná?

* * *

Bola rozzúrená do nepričetnosti, no nemalo zmysel konfrontovať Xanthe. Ak by to aj skúsila, krvný tlak by jej stúpil do skutočne nebezpečnej výšky. A tak sa Izzy vyrútila späť na chodbu, prehnala sa okolo parožia a rybárskych prútov zdobiacich steny a dobehla na verandu, kde schmatla jednu z voskovaných búnd, ktoré tam viseli. Potrebovala vypadnúť na čerstvý vzduch. Obliekla si bundu, plecom otvorila ťažké drevené dvere a vyšla na štrkovú príjazdovú cestu. Krátko sa zastavila, aby sa nadýchla a upokojila, a potom sa vydala pomedzi okrasné stromy a kríky v parku smerom k svahom neďalekého vresoviska.

Slnko bolo na oblohe nízko – pravdepodobne jej zostávala už len hodina denného svetla –, mraky sa pomaly farbili doružova, ale jej to bolo jedno. Potrebovala byť vonku. Vďaka pobytu v Írsku sa naučila, že zatiaľ čo jedlo môže vyživovať telo, pobyt na vzduchu, keď ste v súlade s prírodou, živí dušu. A práve to teraz potrebovala. Po dvadsiatich minútach svižnej chôdze sa konečne zastavila, chytila dych a otočila sa, aby sa pozrela dole zo svahu na cestu, ktorou prišla.

Podvečerné svetlo zalievalo scenériu zlatistou farbou ladiacou s jesennou dúhou v gaštanových, oranžových a rubínovočervených tónoch. Do srdca sa jej zabodla prudká radosť a potlačila predchádzajúce podráždenie. So zmesou pýchy, vzrušenia a hrôzy sa dívala na hrubo tesané múry hradu Kinlochleven, ktoré sa týčili medzi stromami ošatenými do jesennej zemitej hnedej, žltej a bledoružovej farby. Za múrmi strážili obzor dohrdzava sfarbené kopce porastené papradou a pôsobivosť výjavu umocňoval dokonalý zrkadlový odraz na pokojnej hladine jazera Loch Leven.

Škótsky hrad z devätnásteho storočia v škótskom barokovom slohu s nápadnými, šindľom pokrytými kužeľovitými strechami, vežičkami a cimburím pôsobil majestátne a za svoju nádheru vďačil minulej ére romantizmu a bohatstva. Teraz bol aj jej domovom – prinajmenšom v dohľadnej budúcnosti, pokiaľ sa jej podarí zaistiť, aby im nespadla strecha na hlavu. A o to sa bude starať do posledného dychu.

Klesla na padnutý kmeň stromu, podoprela si bradu rukou a zahľadela sa na krásne dedičstvo, ktorého bola teraz strážkyňou. Musela stavbu zachovať pre budúce generácie, ale zároveň zaistiť, aby si na seba hrad zarobil. Premeniť ho na malý súkromný hotel bol jediný spôsob, ako si zabezpečiť príjem, ktorý tak potrebovala.

Jej prastrýko bol neoblomný a nechcel, aby sa čokoľvek z panstva rozpredalo, preto ho odkázal jej, a nie jej matke alebo bratrancovi z východného pobrežia.

Bolo toho treba urobiť veľa a jednou z najťažších úloh bude udržať Xanthe na uzde. Očividne sa už nechala uniesť a ponúkla tomuto úplne cudziemu človeku izbu. Izzina matka bola ten typ človeka, ktorý sa chcel rozbehnúť skôr, ako sa naučí chodiť, a najlepšie rýchlosťou trhajúcou olympijské rekordy. Takmer nikto nechápal, po kom Izzy zdedila zdravý rozum, pretože sa zdalo, že jej dávno mŕtvy otec na tom nebol oveľa lepšie. Zomrel počas smrteľnej nehody, keď mala Izzy päť rokov, pri pretekoch traktorov na ceste pred ich domom.

No dosť už bolo pochmúrnych myšlienok. Pozrela sa na svoj telefón. Skupina na WhatsApp, ktorú založili v priebehu kuchárskeho kurzu v Írsku, reagovala na jej predchádzajúcu správu.

Izzy: Som doma. Pekelná cesta, ale je fajn byť späť.

Jason: Som späť v práci, šéf už práska bičom. Nemôžem tomu uveriť, ale už teraz mi Killorgally chýba.

Fliss: Dúfam, že ti tvoj nový biznis pôjde dobre, Izzy. Veľa šťastia.

Jason: Daj nám vedieť, keď sa budeme môcť zastaviť, nikdy som na hrade nebýval.

Hannah: Veľa šťastia s varením!

Usmiala sa na mobil. Všetci jej budú chýbať, ale najviac Hannah, Fliss a Jason, ktorí jej boli vekovo najbližší. Zvyšní starší dvaja, Alan a Meredith, sa počas pobytu v Írsku – na veľkú radosť všetkých – dali dokopy. Izzy sa postavila a vydýchla si. Teraz, keď

sa konečne upokojila, bolo načase nájsť matku a zistiť, ako je to s Rossom Strathallanom a ako rýchlo sa ho môže zbaviť a získať späť svoju kuchyňu.

2. kapitola

Vrátila sa a s úľavou zistila, že kuchyňa je prázdna, ale práve keď sa s pocitom vďačnosti prvý raz napila čaju, otvorili sa dvere a dnu vošiel šlachovitý muž s prešedivenými vlasmi, v ktorých ešte zostávalo niekoľko vyblednutých hrdzavých pramienkov.

„Ach, dievča, si späť. Videl som po ceste prichádzať auto.“

„Duncan, ako sa máš?“ Usmiala sa na neho. Na hrade pracoval viac ako dvadsať rokov. Už dávno mal byť na dôchodku, ale ponúkol sa, že jej pomôže s čímkoľvek, čo bude súvisieť so starostlivosťou o panstvo.

„Ide to, ide to. Ako bolo v Írsku?“

„Dost' dobre,“ pokývala hlavou. „Už si varením neurobím hanbu.“ Kedykoľvek prehovorila s Duncanom, jej prízvuk zosilnel.

„Dáš si šálku čaju?“

„Aye. Je toho toľko, čo ti musím porozprávať,“ potriasol hlavou a zacvakal zubami.

„Dobre,“ pritakala a začala mu chystať šálku.

„Mám tu ponuku od stavbárov na opravu strechy.“

„To je skvelé, vďaka, Duncan.“ Vďačne sa na neho usmiala, ohromená jeho pamäťou. Hovorili o tom už pred šiestimi týždňami, a kým bola preč, nezabudol to zariadiť.

Venoval jej odmeraný úsmev. „Nemyslím si, že mi budeš ďakovať, keď uvidíš odhad. Tá strecha je trochu v horšom stave, než sme si mysleli.“

„O koľko je to horšie?“ spýtala sa Izzy a zovrela v rukách šálku, akoby jej teplo, ktoré z nej sálalo, mohlo poskytnúť útechu.

Duncan chvíľu vykrúcal pery do rôznych komických tvarov.

„Tak von s tým.“

„Vyzerá to na dvadsaťtisíc. Minimálne.“

Čaj jej v žalúdku zavíril a zdvihol vlnu nevoľnosti. „To je dosť veľa peňazí.“

„Najprv by to mohli len trochu opraviť, ale celá tá časť nad východným krídlom potrebuje vymeniť.“

Izzy otupene prikývla a snažila sa, aby jej neprišlo zle.

„Na druhej strane, sliepky stále znášajú.“

„Skvelé,“ usmiala sa zľahka.

„Takže nebudeme hladní,“ venoval jej veselý úsmev. „Som rád, že si späť, dievča.“ Jeho tvár na okamih potemnela. „Je veľmi dobre, že si tu. Xanthe ma posledných niekoľko týždňov nútila behať hore-dole ako blázna. Rád si odpočiniem. Veľmi rád.“

Izzy sa na neho jemne usmiala a premýšľala, čo, preboha, jej mama vyvádza.

„Radšej ju pôjdem nájsť. Ešte som ju nevidela.“

„Nezmenila sa,“ skonštatoval Duncan a zovrel pery do rovnej linky.

* * *

Keď o niekoľko minút neskôr vyšla na hlavnú chodbu, z poschodia nad ňou sa ozvalo volanie hlasom silným ako lodná siréna. „Izzy, miláčik! Si doma!“

Jej mama sa naklonila ponad drevené zábradlie a začala jej mávať ako jej kráľovská výsosť z kráľovskej jachty Britannia, ktorá mala práve vyplávať do prístavu.

„Áno, Xanthe, som doma,“ zamumlala si Izzy pre seba, zatiaľ čo jej mama veselo hopkala zo schodov, div sa nezamotala do vrstiev orgovánového šifónu vznášajúceho sa okolo jej nôh.

Dole, pod schodmi, stisla Izzy plecica a fialkové pero vsadené do ohnivočervených kučier, pripomínajúce exotického vtáka, Izzy takmer vypichlo oko. „Miláčik, pozri sa na tie tmavé kruhy pod očami. Musíme ti zohnať uhorku.“

„Prečo bol v kuchyni ten cudzí chlap?“

Mama si povýšenecky potiahla z cigarety zasadenej do špičky ozdobenej kamienkami a nezbedne sa uškrnula. „Fešák, však? A tie plecica. Má v sebe niečo z Jamieho Frasera. Myslela som si, že by sme si ho mohli nechať.“

Izzy vyprskla do smiechu. Jej mama bola úplne šialená, ale nemalo zmysel sa s ňou hádať. Už dávno sa naučila, že je to kontraproduktívne. „Si nenapraviteľná. Čo tu robíš? Myslí si, že tu zostane tri mesiace.“

„Áno,“ potvrdila Xanthe a vyzerala spokojná sama so sebou. „Pani McPhersonová, tá žena, ktorá vedie poštu, tá s tými zubami... myslíš si, že tu majú zubára? Zdá sa mi, že mám trochu uvoľnenú plombu.“

Izzy si povzdychla. Jej mama vedela vždy dokonale odbočiť od témy.

„Čo tá pani McPhersonová?“

„To ona ho sem pred niekoľkými týždňami poslala. Vedela – samozrejme, že to vedela, robí na pošte, tam vedia vždy všetci všetko –, že plánujeme otvoriť hotel a povedala mu o tom. On chcel

bývať niekde v úplnom pokoji, a keďže nemáme žiadnych ďalších hostí, pomyslela som si, že náš hrad sa na to skvele hodí.“

„Nemáme žiadnych hostí, pretože na nich nie sme pripravení.“ Izzy zaškrípala zubami.

„Pcha, zlatičko. Máme izby. Mala by si vidieť, čo som urobila s prijímacím salónikom, zatiaľ čo si bola preč. A on sa o seba celkom rád stará sám. Vlastne ho takmer nevidám, čo je škoda – dá sa na neho pozeráť.“

„O to nejde.“ Izzy prehltna a desaťkrát stisla ukazovák medzi palcom a prstom druhej ruky.

„Sľúbil, že ani nebudem vedieť, že je tu.“ Mamin hlas, už aj tak dosť zvučný, zosilnel o ďalších pár decibelov. „Je to spisovateľ. Profesor histórie na prázdninách. Vážne, zlatko, celé dni trávi vo svojej izbe, potom sa ide prejsť a zasa sa tam zavrie na celé noci. Vlastne je to príšerná nuda, aj keď dúfam, že je to jeden z tých vysokých a zádumčivých typov. Tichá voda a tak. Myslíš si, že pod tým pokojným zovňajškom buble nejaká vášeň? Aj keď s ním vážne nie sú žiadne problémy. A teraz sa poď pozrieť, čo som urobila.“

Než Izzy stačila vysloviť ďalšie slovo, mama odplávala na svojom fialovom obláčiku. Izzy ju s rozhorčeným povzdychom nasledovala cez halu na severnú chodbu a potom ďalšou chodbou s predraným tartanovým kobercom, miestami prilepeným lesklou sivou lepiacou páskou. Samozrejme, je nevyhnutné vymeniť ho skôr, než niekto o jeden z odrených okrajov zakopne a zlomí si väzy. Ďalší dôvod, prečo ešte nie sú pripravení na hostí. Inšpekcia a hygiena by si tu podávali kľučky.

„A ešte jedna vec. Prečo na veži veje lebka so skríženými kosťami?“

„No nie je to vtípné? Našla som ju v jednom z kufrov na povale a povedala som si, prečo nie. Bude susedom ukazovať, že sme doma.“

Izzy sa usmiala. Typická Xanthe.

* * *

„Ta-dá!“ zaštebotala Xanthe a otvorila dvere.

Izzy vstúpila do miestnosti, ktorá mala štyri veľké okná s výhľadom na jazero a ďalšie dve na bočnej stene. Svetlo tu bolo vždy nádherné, a to až do tej miery, že, bohužiaľ, zvýrazňovalo vyblednutú maľbu na stenách, bujnú zbierku pavučín na zaprášenej štukovej omietke na strope a od slnka vyblednuté čalúnenie nábytku – ale to všetko bolo preč.

„Panebože!“ vykrikla Izzy. „To je teda nádhera.“

Mama izbu kompletne zrenovovala. Steny boli vymaľované vkusnou bledozelenou farbou, ktorá pravdepodobne niesla nejaký špeciálny názov ako lesná šalvia alebo vysoká tráva, zložité štuky na strope boli pretreté nabiele a okná po oboch stranách rímskych roliet zdobili závesy z krásnych prepychových látok. Izzy spoznávala niektoré obrazy a starožitnosti z iných častí hradu, ktoré sem preniesli, aby vznikol útulný, štýlový salón.

„Viem,“ súhlasila Xanthe samofúbo.

„Ako si to...?“ Hoci bola mama nesmierne kreatívna, nebola dostatočne praktická. Na druhej strane, keď sa pre niečo rozhodla, vedela byť neuveriteľne tvrdohlavá a odhodlaná, zvlášť keď chcela niekomu dokázať, že sa mýlil.

„Vyhnala som Duncana z kancelárie a on mi pomohol presťahovať nábytok.“ Izzy na ňu vyvalila oči. „Máš rada plédy? Skús, aké sú mäkké. Vyrobila som ich zo starých diek, ktoré som našla v niekoľkých kufroch na povale. Je zábavné prehrabávať sa v nich.“

Musím povedať, že vtedy sa o domácnosť poriadne starali, všetko bolo zabalené v naftalíne. Záclony som vyrobila z niekoľkých párov závesov z jednej spálne. Na okrajoch už boli vyblednuté, ale väčšina látky sa dala použiť. A tie závesy sú na ozdobu, urobila som ich z pôvodných a odstrihla som všetky časti poškodené od slnka. Pekné, však?“

Izzy musela uznať, že áno. „Veľmi vynaliezavé. Odviedla si skvelú prácu, mami.“

„Vynaliezavosť je moje druhé meno a volám sa Xanthe, miláčik,“ opravila ju.

„Táto izba je ako nová.“ Izzy sa odmlčala a znovu sa zadívala na vymaľované steny. „Vymaľovala si ty?“

Xanthe sa zasmiala. „Preboha, nie, mám tu chlapa, drahá.“ Mávla lesklými nechtami. „Na míle ďaleko nie je nikto, kto by mi urobil nechty. Urobil skvelú prácu, aj keď som najskôr musela zohnať niekoho, kto by steny preštukoval.“

Izzy zalapala po dychu. „Koľko to stálo?“

Strčila si ruky do vreciek džínsov a zaškrípala zubami v napodobenine úsmevu. Už o tom hovorili. Izzy sa chystala urobiť podobné práce sama, aby ušetrila peniaze – samozrejme, nie štukovanie, ale napríklad vyplňanie prasklín a podobné opravy.

Mama sa na Izzin vkus usmiala až príliš samolúbo. „Viem, na čo myslíš. Nemôžeme si to dovoliť, ale...“ Poklopala si po nose.

„Dohodli sme sa, že čo najviac práce urobíme samy.“ Maľovanie bola rozhodne jedna z vecí, ktorú by Izzy zvládla sama.

„Na niečo zabúdaš.“

Izzy sa pozrela na matku. „Na čo?“

„Profesor Strathallan zaplatil za prvý mesiac dopredu.“

Profesor! Čo sa stalo s mužmi v tvídovom saku so záplatami na